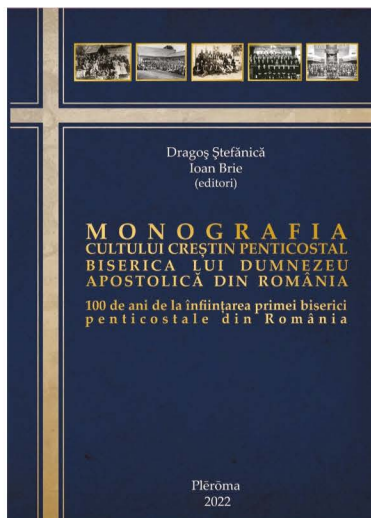

Spiritualitate penticostală (6)

Pastor dr. EUGEN JUGARU,
Președintele Comunității
Regionale Penticostale Brașov,
Președintele Senatului ITPB

Încheiem aici seria de articole despre spiritualitatea penticostală. Materialul a fost preluat, cu permisiune, din „Monografia Cultului Creștin Penticostal – Biserica lui Dumnezeu Apostolică din România. 100 de ani de la înființarea primei biserici penticostale din România”, Dragoș Ștefănică și Ioan Brie (editori), București, Editura Pleroma, 2022. În volumul tipărit, capitolul despre Spiritualitatea penticostală apare la paginile 111-140.

13. Misiunea în Mișcarea penticostală

Cunoscând ungerea Duhului Sfânt în viața lor, credincioșii penticostali nu au putut rămâne nepăsători la nevoia de a răspândi Evanghelia. Dinamica penticostalismului global și a celui românesc a avut la bază împuternicirea Duhului Sfânt și pasiunea arzătoare a credincioșilor pentru vestirea Evangheliei. Spiritualitatea penticostală, manifestată preponderent prin rugăciunile arzătoare și prin cântări, s-a transmis acolo unde au fost înființate biserici de către credincioșii penticostali.

Încă de la începuturile penticostalismului românesc, în ciuda greutăților și a interdicțiilor venite din partea autorităților politice și a Bisericii majoritare, pionierii penticostali au fost implicați în evanghelizare și misiune. Zelul misionar nu putea fi stăvilit nici de amenințări, nici de amenzile usturătoare din partea autorităților, și nici de zidurile reci ale închisorilor. Explicația pentru faptul că Mișcarea penticostală a crescut într-un secol de existență într-atât încât să ajungă pe locul patru ca mărime între cultele din România (la recensământul din anul 2011, Cultul Penticostal din România cuprindea 362.314 credincioși, fiind cel mai numeros dintre toate cultele evanghelice și al patrulea ca mărime, după Biserica Ortodoxă - 16.307.004 credincioși, Biserica Romano-Catolică - 870.774 credincioși și Biserica Reformată - 600.932 credincioși) se găsește tocmai în această împuternicire din partea Duhului Sfânt și în pasiunea pentru răspândirea Evangheliei.

Astfel, atât între granițele țării, prin Agenția pentru Răspândirea Evangheliei Acasă (A.R.E.A.), cât și în afara granițelor, prin Agenția Penticostală de Misiune Externă (A.P.M.E.), penticostalii au căutat să răspândească mesajul mântuitor. Importanța acestor agenții este recunoscută în cadrul Cultului Creștin Penticostal din România prin faptul că acestea sunt reprezentate în cadrul Consiliului Bisericesc și sunt părți componente ale Cultului Creștin Penticostal (*Statutul Cultului Creștin Penticostal*, art. 101 și art. 103 (1). d). Pe plan mondial, Mișcarea penticostală a dat o mulțime de misionari devotați care și-au riscat viața ducând Evanghelia în țări cu religie islamică sau hindusă.

Fiecare credincios este îndemnat să-și

cerceteze cu smerenie viața, în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, și să slujească acolo unde este chemat, în conformitate cu înzestrările primite de la Domnul. Pasiunea pentru vestirea Evangheliei atât în țară, cât și în străinătate, izvorăște în special din prezența Duhului Sfânt în viața credinciosului. Această prezență spirituală aduce un zel profund pentru mântuirea celor pierduți. Echiparea pentru misiune se face în mod sistematizat, în școli de misiune, unde potențialii candidați pentru această lucrare învață aspecte ce țin de cultura și de religia popoarelor pe care urmează să le evanghelizeze.

14. Etica în Mișcarea penticostală

Credincioșii penticostali proclamă și promovează etica creștină în toate sferele vieții: personală, familială, profesională și socială. Valorile de ordin etic, ce gravitează în jurul adevărului Cuvântului, sunt proclamate de la amvoanele bisericilor de către pastori și predicatori și sunt aplicate cu consecvență la viața zilnică. Din perspectivă penticostală, originea eticii nu se găsește în speculațiile filozofilor, ci în revelația transcendentă a lui Dumnezeu, consemnată în Sfânta Scriptură.

Două pericope biblice fundamentale formează baza pentru etica creștină în general, și pentru cea penticostală în special: cele Zece Porunci (Ex. 20:3-17) și Predica de pe Munte (Mat. cap. 3-11). Pentru a trăi la nivelul cerut de Dumnezeu, credincioșii penticostali accentuează rolul fundamental al Duhului Sfânt. Cerințele lui Dumnezeu pentru oameni nu pot fi împlinite prin puterile limitate ale omului, ci numai prin Duhul Sfânt, care oferă putere și ajutor în acest sens. Nașterea din nou, prin care omul este transformat după chipul lui Hristos spre a trăi o viață nouă, este o lucrare profundă, dinamică și radicală a Duhului Sfânt. Împlinirea celor Zece Porunci și a preceptelor lăsate de Hristos în Predica de pe Munte nu este posibilă prin natura omului neregenerat. Într-adevăr, fiecare om are în el o conștiință care-l atenționează cu privire la rău, dar de cele mai multe ori, cedând diverselor ispite, omul trece peste acest glas divin și înfăptuiește păcatul.

Spiritualitatea penticostală demonstrează rolul central al lui Hristos, precum și puterea spirituală a Duhului Sfânt, oferite prin har divin, în viața celui născut din Dumnezeu.

Duhul Sfânt face viața credinciosului roditoare, producând în acesta rodul Său binecuvântat (Gal. 5:22-23). Acest rod al Duhului Sfânt reprezintă acele calități spirituale care-l disting pe creștinul regenerat de toți ceilalți oameni. Roadele Duhului sunt: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credințioșia, blândețea și înfrânarea poftelor. Toate aceste își au obârșia nu în bunătatea nativă pe care o are cineva, nici în voința personală de a trăi o viață exemplară înaintea oamenilor, ci în prezența Duhului Sfânt în viața credincioșilor.

Mulți credincioși penticostali au devenit repere de moralitate în urma unei pocăințe sincere. Mesajul prin care pionierii penticostali își chemau semenii să părăsească păcatul, să se pocăiască de faptele lor urâte și să renunțe la comportamentul lumesc izvora dintr-o compasiune sinceră pentru mântuirea acestora. Rolul instrumental al Duhului Sfânt era pus în evidență când, în urma botezului cu Duhul Sfânt, credincioșii penticostali primeau o râvnă puternică și o pasiune neobișnuită pentru chemarea la mântuire a celor păcătoși.

15. Concluzii

De la începutul Mișcării penticostale, acum un secol, și până în prezent, spiritualitatea penticostală a fost unică, atât în rândul spiritualității bisericilor istorice, cât și în rândul celor evanghelice. Ceea ce face diferența între toate aceste tipuri de spiritualitate, pe de o parte, și spiritualitatea penticostală, pe de altă parte, este accentul pus de către credincioșii penticostali pe lucrarea Duhului Sfânt. Astfel, putem afirma că spiritualitatea penticostală este una „caldă” (nu emoțională sau emotivă), care degajă o căldură a prezenței Duhului Sfânt, proprie penticostalismului. Așa cum este ea înțeleasă de către credincioșii penticostali, lucrarea Duhului Sfânt, și în special botezul cu Duhul Sfânt, nu reprezintă o treaptă de înălțare, de la înălțimea căreia să fie priviți cu mândrie cei care încă n-au experimentat botezul acesta binecuvântat, ci constituie un pas înainte pe calea experiențelor Duhului. Împărtășirea credincioșilor în două categorii antagonice, a celor botezați și a celor nebotezați, nu este nici lucrarea, nici dorința lui Dumnezeu. Dimpotrivă, cei care au gustat din bucuria cerească a botezului cu Duhul Sfânt sunt motivați să-i încurajeze și pe ceilalți să dorească această experiență.

Pe tot parcursul vieții de credință și până în ceasul trecerii la Domnul, credinciosul penticostal este puternic marcat de prezența și lucrarea Duhului Sfânt în viața sa. Astfel, convertirea, unirea cu Hristos prin nașterea din nou și afirmarea acestei uniri prin botezul în apă, experiența spirituală inegalabilă a botezului cu Duhul Sfânt, precum și sfințirea vieții prin umblarea în ascultare de Hristos sunt puternic marcate, toate, de prezența Duhului Sfânt. Acest parcurs spiritual este posibil prin susținerea puternică și nevăzută a Duhului Sfânt.

Spiritualitatea penticostală este exprimată prin cântări, rugăciuni, mărturisiri și alte astfel de lucrări de ordin spiritual. Observăm acum, când sărbătorim Centenarul Mișcării penticostale din România, că anumite trăiri și implicări la nivelul afectelor s-au mai erodat. Deși a trecut o sută de ani de la deschiderea primei biserici penticostale, la Păuliș, județul Arad, și deși orizontul cunoașterii s-a lărgit foarte mult, credinciosul penticostal se bucură și astăzi cu o bucurie negrăită când experimentează botezul cu Duhul Sfânt, se întristează până la lacrimi când vede că oamenii își împietresc inimile, respingând Evanghelia, și nădăjduiește în harul lui Dumnezeu, care încă mai ține ușa mântuirii deschisă pentru omenire.

Imnologia penticostală dezvoltă tematici doctrinare, fiind astfel un vehicul potrivit pentru transmiterea învățăturilor biblice. Multe cântări au fost compuse sub inspirația Duhului Sfânt și au continuat să aibă rezonanță în inimile credincioșilor pentru o lungă perioadă de timp. Rugăciunile în comun, rostite cu pasiune și lacrimi, au fost și au rămas cele mai potrivite căi de deschidere a sufletului în fața lui Dumnezeu. Pasiunea penticostală în rugăciune a avut și un efect de unire a credincioșilor. Ca mădulare ale lui Hristos, credincioșii împărtășesc în rugăciune poverile vieții, necazurile și neîmplinirile lor, iar prin unirea în rugăciune, unire din care dispare orice diferență de ordin social sau de pregătire intelectuală, ei așteaptă cu credință răspunsul din partea lui Dumnezeu. Mărturisirile privind vindecările supranaturale, lucrările Duhului Sfânt, viețile schimbate în urma rugăciunii, intervenția lui Dumnezeu pentru rezolvarea problemelor insurmontabile – toate acestea s-au regăsit în spiritualitatea penticostală de-a lungul vremii. Rămâne, însă, ca și în contextul contemporan flacăra penticostală să ardă mai departe.

Centenarul Mișcării penticostale este timpul potrivit pentru o analiză onestă, în lumina Sfințelor Scripturi și a istoriei acestei Mișcări de trezire spirituală. Există astăzi în inima multor credincioși penticostali dorința de a experimenta din nou o trezire spirituală autentică, așa cum a fost cea de la începutul Mișcării penticostale din România. Considerăm că fiecare generație de credincioși are nevoie de o înviore spirituală, de o înflăcărare personală și de o nouă experiență a Duhului Sfânt. Conform învățăturii biblice, Dumnezeu este neschimbător în dragostea Sa și în planurile Sale, El este statornic, chiar dacă credincioșii uneori fluctuează în credință sau devin robii unor forme ce limitează lucrarea impredictibilă a Duhului Sfânt. În ciuda greutăților pe care le-au întâmpinat, credincioșii penticostali din România au înaintat pe genunchi în rugăciune și cu inima cuprinsă de pasiune pentru lucrarea Duhului Sfânt. Privind în urmă, la începuturile Mișcării penticostale și analizând cu onestitate starea prezentă a Bisericii, este timpul să căutăm cu și mai mare pasiune revărsarea „ploii târzii” (Ioel 2:23) a Duhului peste pământul inimii, pentru o trezire spirituală acum, la ceasul Centenarului, spre slava lui Dumnezeu.

Centenar penticostal

E pentru că a fost de partea noastră
Bătându-I inima la fel
E pentru că-a lăsat slava cerească
Născându-se ca și Emanuel

E pentru că acum un secol,
Zărind țărâna românească,
Emanuel sădi o vie...
Rodul sunt eu și tu, biserică apostolească!

Rămâne-va ca amintire
O glorioasă suferință
Martiri ai noștri părinți, copii
Amară vale, o minunată pocăință!
Ne recunoaștem, știm că vii
E vremea Marelui Cules!
Sărbătorim, Eben Ezer!
Cu umilință, fiindcă ne-ai ales!

FLORINA BODEA

